

Ben Sevgi Ben de Pınar

– M. BURHAN · 28 Temmuz 2020

Ben SEVGİ... Kadim babam ve Peri anamın ilk göz ağrıları... Vakti saati gelince Peri anamın ilk sancıları başladıktan kısa bir süre sonra açmışım gözlerimi dünyanın kirli yüzüne. Dedem İbrahim Kabe'den getirdiği Zemzem suyuyla yıkamış oldukları içindir ki adıma;

“SEVGİ” demişler, insanların yüreğine yerleşen...

Atam Adem'in uğrak yeri, yeryüzüne ilk bina inşası, sonra da kayboluş..

Küçük İsmail'in ayaklarını vurduğu yerden fıskıran su.. Hacer Ninemin;

“Zemzem, zemzem..” hani; “Yavaş yavaş ak, dur.”

Dediği Zemzem suyu adını aldı... İşte o durup akmayan suyla hem yıkamışlar beni; içmişler, hem de bana içirmişler kana kana.

Gemisine binerken Nuh'un çağırdığı insanların ve de hayvanların arasında güvercinin kanatlarına konmuştum. Cudi de konaklanınca bir kuşluk vakti, beraber uçtuk ak güvercinle denizler aşırı diyarlara, zeytin dalı bulup getirdik barışın ve sevginin ifadesi olarak bizi bekleyen Nuh'a..

“Adım Sevgidir bayım” diye şarkılar okudular meydanlarda.

Ama bu güne dek hiçbir ademoğlu beni dünya gözüyle görmedi bir kere de olsa, çünkü ben görünmezim. Aşıklar, sevdalılar kalp gözüyle bakarlar bana.

Dağ meltemleri gibi sessiz ve yumuşak eserken yetimlerin, gariplerin saçlarını ve yüzlerini yalar geçerim.

Fakir fukaranın, kimsesizlerin sesi olurum her gün... Saçlarım rengini güneşten mi almış bilmem, belki de güneş rengini saçlarımdan almıştır. Eğer görünen olsaydım, hiçbir ademoğlu gözlerini benden alamazdı.

Çiğ süt emmiş insanlar beni severler, benden konuşurlar, ama benden uzak yaşarlar nedense... Öyle ki herkes Sevgi aynasında kendini seyre dalmışken aşıkların yüreklerine ilk ben yerleşirim, adıma türküler yakmış sevdalılar, şiiirler yazmış ozanlar ve yine de bir başıma kalırdım daru dünyada, Pınar kardeşim olmazsa...

Mevlana'nın yüreğinde yer edindim,

“Kim olursan ol, yine gel” dedi.

Yunus'un dilinden hiç düşmedim,

“Ben yürürüm yane yane

Aşk boyadı beni kane.” Diye ağlaya ağlaya dolaştı dağı taşı..

Karacaoğlan'ın peşine takılarak adım adım önce Anadoluyu, sonra gözden Irak diyarları dolaştım durdum. Aslısını ararken Kerem uğradığı Muş Ovasında;

“Açılmış laleler güller

Uzar gider Muş Ovası.” Diye haykırmıştı.

Niyazi'nin diline de dolanmıştım;

“Mescid- i meyhaneden

Haneden viraneden,
Nizazi'nin dilinden
Çağırırım dostu dost.”

Nesimi; yakamı hiç rahat bırakmadı, bilir misiniz?

“Nesimi'ye sormuşlar

O yar ile hoş musun?

Hoş olayım, olmayayım

O yar benim kime ne?” dediler, ağladılar, dolandılar divane divane...

Hiç kaybolmadım ki, hep vardım, burada gözünüzün önünde duruyordum. Hani olur ya, aramak isteyen olursa, yalnızlık yollarının üzerinde değil, hoş kokulu pembe güllerin yapraklarında bulun beni...

Hepten yalnız kalırdım, kız kardeşim PINAR olmazsa...

Ben PINAR... Kadim babam ve Peri anamın son beşikleri... Peri anamı biraz değil, epeyce uğraştırmış olmalıyım dünyanın kirli yüzünü görmeden. Anlattıklarına göre, -yalancısıyım - az daha ölümüne sebep olacaktım, uzun süre kaybolmuşum, bulamamışlar kaç gün geçmiş aradan anamın rahminde... Bin bir meşakkatle gelmişim dünyanın orta yerine.

Göğsü çimenli dağ yamaçlarını bilirsiniz... Her yamaçta bir göze, her gözede ayrı bir haz buldum.

Gözelerin suları birleşerek büyümemi sağladılar, erken geliştirdim, boyladım, güzelleştirdim... SEVGİ ablam

yalnız bırakmadı beni, yeşil çimenler arasında kıvrılarak yol bulurken büyüdüm. Her yanım yarpuz

kesildi, yarpuz koktum, çiçekler açtı rengarenk geçtiğim her yerde... İlk sabahların mavi dağ dumanları

içinde keklük sürüleri kondu, ela gözlü ceylanlar su içtiler, dağ çobanları sevda türküleri çıktılar... Ve

adıma;

“PINAR” dediler... Sevgi ablamla kol kola iç içe dolandık Anadolu'nun en güzel ovalarını... Temmuz

sıcağında bağı yanıkların serinlediği pınarlar.

Aşıklar başımda oturup;

“Oy pınar eşme pınar

Derdimideşme pınar.” Diye türkü yaktılar...

Kınalı keklüklerin bulunduğu berrak akan

“SEVGİ PINARI “ olduk..

Hani, SEVGİ dolu güzel sözler ya da güzel davranışlar var ya; kökü yere sağlam yapışmış meşe ağaçlarına, dalları gökyüzüne yayılmış asırlık çınar ağaçlarına benzemez mi? Hele konuşulan söz " SEVGİ " ise akan suların durması gerekmez mi?

Her birimiz ayrı bir yola çıkmışız, “başımız selamet” mıdır, bilmem. Bildiğim tek şey aynı göğün altında yaşamlarımızı ikame ederken duygu ve düşüncelerimizi abartmadan, insanların inançlarına saygı duyarak, ırklar arasına ayırıcılık yaratmadan insanlığı paylaşabilmek değil mi, amacımız? Alemlerin yaradılışı sevgi hamuru ile yoğrulmuş olarak bilirim. Her ailenin temeli asıl olan karşılıklı sevgi ve anlayış

üzerine atılmamış mıdır? Hani nerede...?

“Ab-ı Hayat suyundan içenler ölümsüzleşiyor” demişler zamanın birinde. İnsanoğlu bir türlü söz konusu suyu bulamadığı içindir ki ölüme çare bulamamış olmalılar, tabi ki ilahi takdiri düşünememişler galiba.

Ab-ı Hayat suyunu bulmamız imkansız olabilir, lakin evimizin önünde her gün akıp gidecek bir sevgi pınarını yaratabiliriz. Düşününüz lütfen, her gün sevgi pınarında yıkanan biri kirden temizlenmez mi, bir tas içen her kim; kinden, nefretten, ayrımcılıktan, yalandan dolandan, yanlış düşüncelerden uzak durmaz mıdır, sizce? Anlayamadığım işin garip tarafı evimizin önünden akan sevgi pınarına kör gözlerle bakarken, Kaf dağının ardında Ab-ı Hayat suyunun peşine düşmüşüz. Sevgi Pınarından bir tas içerek geçmişin tüm kamburlarını sırtımızdan atamaz mıyız, acaba?

Haydi, toplum olarak birer SEVGİ PINARINI yaratalım.

Sevgi diliyle sizleri selamlıyorum...